

Arrest

**nr. 121 604 van 27 maart 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 juli 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 117 212 van 20 januari 2014 waarbij de debatten worden heropend en partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 30 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PEPERMANS, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 mei 2013 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) verzocht op 19 juni 2013, gelet op artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-verordening), de Bulgaarse autoriteiten om de overname van verzoeker.

1.3. De Bulgaarse autoriteiten willigden op 27 juni 2013 het overnameverzoek in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 9 juli 2013 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd ,

aan de persoon die verklaart te heten K.(...) K.(...) A.(...) R.(...) A.(...)

geboren te (...), op (in) (...)

van nationaliteit te zijn : Irak

die een asielaanvraag Ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 23.05.2013 asiel in België. De betrokkene was reeds gekend bij de Belgische instanties. Hij werd op 25.11.2012 en 02.11.2012 te Oostende aangetroffen terwijl hij op illegale wijze naar het Verenigd Koninkrijk poogde te reizen en kreeg bij deze intercepties een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij zijn aanmelding op 23.05.2013 legde de betrokkene een bewijs van staatsburgerschap van Irak, dat werd afgegeven op 03.03.2002, voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 11.04.2011 asiel vroeg in Bulgarije. De betrokkene werd door onze diensten gehoord op 31.05.2013 en verklaarde dat hij Irak in oktober 2007 verliet en via Syrië naar Turkije reisde. In oktober 2010 reisde de betrokkene vanuit Turkije naar Bulgarije, vanwaar hij op 25.05.2012 naar Rhodos (Griekenland) ging. Op 25.06.2012 reisde de betrokkene van Rhodos naar België, waar hij verbleef tot december 2012. De betrokkene ging vervolgens naar Duitsland, vanwaar hij op 20.05.2013 terug naar België kwam. Hij verklaarde dat hij asiel vroeg in Bulgarije en Duitsland, Zijn asielaanvraag in Bulgarije werd naar eigen zeggen afgewezen, de in Duitsland ingediende asielaanvraag zou niet zijn behandeld.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek weergaf dat de betrokkene asiel vroeg in Bulgarije, maar geen resultaat voor Duitsland opleverde.

Op 19.06.2013 werd een verzoek voor terugname van de betrokkene gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 27.06.2013 instemden met ons verzoek op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003.

Tijdens het verhoor op 31.05.2013 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, nadat hij reeds asiel vroeg in Bulgarije (vraag 38) en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat zijn moeder, drie broers en een zus in België verblijven en hij bij hen wil zijn. Verder verklaarde hij een in België verblijvende partner te hebben. De betrokkene uitte verzet tegen een terugkeer naar Bulgarije uit vrees voor een verwijdering naar Irak door de Bulgaarse instanties.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties, in Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent moet ook worden opgemerkt dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden onderworpen aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

Zoals reeds vermeld stelde de betrokkene dat hij bij zijn in België verblijvende familie (moeder, broers, zus) wil blijven. Betrokkenes moeder, broers en zus (...) vroegen op 30.08.2011 asiel in België en verwierven op 19.12.2011 de subsidiaire beschermingsstatus. We benadrukken dat de betrokkene ten

overstaan van zijn in België verblijvende familie niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003, wat impliceert dat de artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 in dit geval niet van toepassing zijn. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier is er verder geen enkele aanleiding om te stellen dat er tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende familie een relatie van afhankelijkheid bestaat die de nabijheid van de betrokkene bij zijn in België verblijvende familie noodzakelijk maakt,

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij een in België verblijvende partner heeft moet worden opgemerkt dat op grond van de verklaringen van de betrokkene, die sinds 20.05.2013 in België zegt te verblijven, niet kan worden besloten dat hij een duurzame relatie onderhoudt.

Betreffende de door de betrokkene geuite vrees voor verwijdering naar Irak door de Bulgaarse instanties moet worden besloten dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze vrees te beoordelen. Er moet worden opgemerkt dat Bulgarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1) c van Verordening 343/2003, wat betekent dat de door de betrokkene in Bulgarije ingediende asielaanvraag nog niet werd afgesloten. Dit betekent dat de Bulgaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten. De betrokkene zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een gedegen en volledig onderzoek van zijn asielaanvraag. Hij zal in 'zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije en de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen verkrijgen.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voorkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Bulgarije is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Asielaanvragen worden in Bulgarije behandeld volgens de 'standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/B3/EG en 2005/65/EG, niet zouden respecteren. Bulgarije kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden, Bulgarije kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 31.05.2013 een gezondheidsprobleem te kennen. We merken echter op dat de betrokkene na het verhoor in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) c van Verordening 343/2003.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1080 bedoelde binnenkomst-documenten.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Bulgaarse instanties."

1.5. Verzoeker diende op 10 juli 2013 bij faxpost een verzoekschrift in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen.

1.6. Bij arrest van 11 juli 2013 met nr. 106 629 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In 's Raads arrest nr. 117 212 van 20 januari 2014 werd de verzoekende partij uitgenodigd om haar standpunt toe te lichten met betrekking tot haar actueel belang bij de vordering aangezien zij reeds op 2 september 2013 naar Bulgarije werd getransfereerd.

2.2. De raadvrouw van verzoeker licht haar actueel belang toe aan de hand van een zittingsnota waarvan zij ter terechtzitting een afschrift neerlegt. In deze nota stelt zij het volgende:

“Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die blijk geeft van een benadeling of een belang.

Volgens de rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn. (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Wat het begrip benadeling betreft dient aangetoond dat de vernietiging van de bestreden beslissing aan verzoeker enig voordeel en dus een nuttig effect kan verschaffen.

De wet hanteert bijgevolg twee criteria die ieder op zich de ontvankelijkheid van de vordering voor gevolg kunnen hebben: benadeling en belang.

Beide begrippen dienen op zich onderzocht te worden. Het gaat niet om criteria met dezelfde inhoud.

Het belang gaat niet verloren door het loutere feit dat er een bepaalde termijn verlopen is. De annulatierechter dient bij het onderzoek van het belang de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken. (RvSt nr. 222.622 van 26.2.2013 in de zaak A.203.995/XIV-34.059).

In casu vordert verzoeker de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 9.7.2013 (bijlage 26 quater).

Verzoeker geeft blijk van benadeling door de beide beslissingen, minstens toont hij aan dat hij belang heeft bij de vernietiging van beide beslissingen.

Verzoekster heeft een juridisch belang bij huidige procedure. Hij moet in de mogelijkheid blijven zijn belangen via een adequaat rechtsmiddel conform artikel 13 EVRM te kunnen realiseren.

Verzoeker heeft tegen de voorliggende beslissing een verzoekschrift schorsing UDN ingediend.

Bij arrest nr. 106 629 van 11 juli 2013 werd dit verzoekschrift afgewezen wegens de beweerde niet aanwezigheid van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Dit betekent dat de procedure nooit behandeld is geweest wat de middelen betreft.

Verzoeker stelt dat dit in strijd is met artikel 13 EVRM daar op die wijze geen adequaat rechtsmiddel ter beschikking is. Verzoeker verwijst in dit verband naar het recente arrest 1/2014 van 16.1.2014 van het Grondwettelijk Hof. Dit betreft weliswaar asielprocedures maar formuleert wel de noodzaak op het algemene principe van adequaat rechtsmiddel en stelt in de daar voorliggende betwistingen dat een procedure schorsing UDN geen adequaat rechtsmiddel is (punt B.8.6)

Verzoeker stelt dat dit in casu ook van toepassing is.

Het nadeel van verzoeker wanneer de procedure thans niet zou behandeld worden is dat hij met betrekking tot de beslissing 26 quater in België nooit over een adequaat rechtsmiddel zou beschikt hebben. Het gaat bijgevolg om een effectief en juridisch nadeel, zodat de vordering ontvankelijk is en blijft.

Verzoeker wijst er ook op dat hij én materieel én moreel nadeel heeft gehad bij de bijlage 26 quater, die niet enkel een bevel maar ook een beslissing tot verwijdering inhield. Verzoeker is effectief verwijderd geworden, hoewel hij meende in België aanspraak te kunnen maken op behandeling van zijn asielaanvraag conform wat gesteld is in de middelen die in het inleidend verzoekschrift werden ontwikkeld. Hij is effectief naar Bulgarije gezonden en dit manu militaire. Verzoeker blijft van mening dat dit gebeurde in strijd met de Dublin II conventie en de andere bepalingen aangehaald in de middelen.

Het cruciaal humanitair herenigingsprincipe van artikel 15.1 van de Dublin II conventie werd genegeerd.

Verzoeker had in België een zwangere vriendin, en zijn moeder en zus en twee broers.

Het is duidelijk dat de beslissing naast de juridische belangen, ook zijn materiële en morele belangen heeft geschaad en verzoeker er belang bij heeft dat deze schade kan gevaloriseerd worden door de vernietiging van de beslissing, zodat hij eventueel een schadevergoeding kan vorderen van de Belgische staat.

Verzoeker verwijst verder naar zijn inleidend verzoekschrift dat én in de feitelijke gegevens én in de middelen duidelijk maakt dat het verzoek nog steeds ontvankelijk is daar er minstens nadeel is in hoofde van verzoeker bij niet vernietiging van de beslissing, hij er alleszins belang bij heeft dat de beslissing vernietigd wordt.”

2.3. Het belang waarvan de verzoekende partij blijk dient te geven, moet niet enkel bestaan op het ogenblik van het indienen van het beroep, doch moet ook nog bestaan op het ogenblik van de uitspraak in die zin dat de verzoekende partij op dat ogenblik moet aantonen dat zij nog een tastbaar voordeel kan halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing (cf. RvS 4 december 2006, nr. 165.506). Hierbij

dient een onderscheid te worden gemaakt tussen de beslissing tot weigering van verblijf en de bevelscomponent in de bestreden beslissing.

2.4. In tegenstelling tot wat in de “*zittingsnota*” wordt beweerd, werd de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gericht tegen de verwijderingsmaatregel waarmee de bestreden beslissing vergezeld ging, niet louter verworpen omdat er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou zijn aangetoond. In het bewuste arrest (RvV 11 juli 2013, nr. 106 629) werd immers in het kader van de door artikel 39/82, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalde voorwaarde van het aanvoeren van ernstige middelen onderzocht of verzoeker een verdedigbare grief naar voor had gebracht die gestoeld was op een inbreuk op de rechten die gewaarborgd worden door het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De bewering van verzoeker dat zijn beroep nooit werd behandeld wat de middelen betreft, mist dus feitelijke grondslag. Uit een eenvoudige lezing van het arrest waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging werd verworpen blijkt immers dat de aangevoerde schendingen van het EVRM wel degelijk werden onderzocht. Het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, dat volgens verzoeker veroorzaakt werd door een gezondheidsprobleem, met name een ‘bloedallergie’, en een overdracht naar Bulgarije in de weg stond, werd onvoldoende bewezen geacht. Vervolgens werd ook de aangevoerde schending van verzoekers recht op gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, aan een onderzoek onderworpen, maar het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven op het Belgische grondgebied met zijn moeder, zus en twee broers of met de vrouw die hij zou hebben bezwangerd werd niet aangetoond. Met zijn bewering dat “*een procedure schorsing UDN geen adequaat rechtsmiddel is*”, en zijn verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof, toont verzoeker niet aan dat er in zijn concrete geval geen rigoureuus onderzoek zou hebben plaatsgevonden van zijn aangevoerde grieven. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker ondanks zijn huidige kritiek op het verwerpsarrest van 11 juli 2013 hiertegen geen voorziening in cassatie heeft ingesteld zoals bedoeld in artikel 14, §2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

2.5. Op basis van wat in de “*zittingsnota*” werd gesteld, slaagt verzoeker er niet in te overtuigen dat de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee de bestreden beslissing gepaard ging, hem nog enig voordeel kan opleveren. Het oorspronkelijk nagestreefd voordeel bij de vernietiging van het bevel, kan niet meer worden gerealiseerd aangezien verzoeker reeds werd getransfereerd en een vernietiging van de bevelscomponent hem geen toegang verschaft tot het Belgisch grondgebied. Verzoeker heeft geen belang meer bij zijn vordering voor zover ze gericht is tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing.

2.6. De gedwongen tenuitvoerlegging van de terugleiding naar Bulgarije leidt echter niet automatisch tot het verlies van belang bij het beroep tot nietigverklaring dat gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf (cf. RvS 27 juni 2005, nr. 146.817). Het komt hierbij aan verzoeker toe om aan te tonen dat de beslissing tot weigering van verblijf genomen werd met miskenning van de (internationale) bepalingen dienaangaande. In zijn “*zittingsnota*” verwijst verzoeker naar de middelen uit zijn inleidend verzoekschrift.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel van zijn inleidend verzoekschrift voert verzoeker tegen de beslissing tot weigering van verblijf de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 3.2, 7.1, 15.1 en 16.1 van de Dublin II-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Eerste onderdeel,

Verzoeker had bij middel van de brief dd. 21 mei 2013 van zijn raadsman opgeworpen dat zijn moeder en zus en twee broers in België het statuut van subsidiaire bescherming hadden en dat de

asielaanvraag in België diende afgehandeld te worden op basis van de artikels 3.2, 7 en/of 15.1 van de Verordening 343/2003/EG.

Van de brief, die een belangrijk stuk is in het kader van de kwestie welk land de aanvraag moet behandelen, is in de bestreden beslissing geen melding.

Een door verzoeker neergelegd stuk wordt zo genegeerd. De bestreden beslissing stelt met betrekking tot de Verordening enkel dat verzoeker niet kan worden beschouwd als een gezinslid zoals omschreven in artikel 2.i van de verordening, wat impliceert dat de artikels 7 en 8 van de verordening niet van toepassing zijn.

Naast de negatie van de brief zelf, antwoordt de bestreden beslissing niet in verband met wat opgeworpen werd met betrekking tot de artikels 3.2 en 15.1 van de Verordening.

Het negeren van stukken en het niet beantwoorden van specifiek opgeworpen juridische argumenten is een schending van de motiveringsverplichting.

Tweede onderdeel,

Er is een schending van artikel 15.1 van de Verordening.

Artikel 15.1 van de Verordening stelt dat iedere lidstaat gezinsleden 'en andere afhankelijke familieleden kan herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden'.

Deze humanitaire clausule wordt volledig genegeerd.

Verzoeker woont bij zijn moeder, zus en twee broers en heeft met hen altijd een familie gevormd in Irak. Hij is minstens moreel afhankelijk van deze gezinssituatie, zekeren minstens om hem morele en humanitaire bijstand te geven in deze voor hem zeer moeilijke periode. Dit is des te meer het geval gezien de vrees voor terugkeer naar Irak, Bagdad, waar er dagelijks verschillende doden vallen.

Artikel 8 van het EVRM wordt hier effectief geschonden, wanneer het recht op gezinsleven van verzoeker niet wordt gehonoreerd.

Artikel 8 EVRM is een hogere rechtsnorm.

Er is een schending van artikel 3.2 van de Verordening.

Dit artikel stelt dat elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek kan behandelen ook al is hij daartoe niet verplicht door de criteria van de verordening.

Ook hierbij is België gebonden door de hogere rechtsnormen en in casu artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing miskent deze bepalingen.

Flagrant in dit verband is het motief in de bestreden beslissing dat ze 'benadrukt' dat 'het volgen van betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties'.

Dit is wel een heel enge en inhumane lezing van de 'doelstellingen' van de Europese instanties die in de Verordening maar ook in het EVRM normen hebben ingebouwd voor een humanitaire toepassing van het asielrecht, zoals de artikels 3.2 en 15.1 van de Verordening.

Derde onderdeel,

Verzoeker had opgeworpen dat hij een gezondheidsprobleem kent.

Dit wordt enkel afgewezen met de melding dat verzoeker geen medische attesten zou voorbrengen.

Dit is niet afdoende als motief.

Wanneer betrokkene een medisch probleem opwerpt dient dit onderzocht te worden en dient de mogelijkheid te worden geboden dit voor te leggen aan een arts.

Er dient, in het kader van artikel 3 EVRM, onderzocht te worden op het ingeroepen medisch probleem een overdracht aan Bulgarije in de weg staat.

Vierde onderdeel,

In hoofd van verzoeker is er sprake van een familieleden. Dit is niet betwist of betwistbaar. Hij woonde in Irak bij zijn moeder, vader, twee zussen en twee broers. Vader en één zus zijn vermoord. Hij woont momenteel op vermeld adres bij zijn moeder, zus en twee broers. Hij heeft sedert juli 2012 een relatie met [M.E.A.], die van hem zwanger is.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en . / Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleden kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

De enige overweging die de bestreden beslissing maakt is dat verzoeker op basis van artikel 2.i van de Verordening niet als een gezinslid kan beschouwd worden. Deze bepaling is echter enger dan het begrip gezin van artikel 8 EVRM, en dit artikel primeert op de Verordening. De bestreden beslissing faalt

waar ze verzoeker op basis van artikel 8 EVRM niet als een familielid beschouwt. Minstens faalt de beslissing waar ze geen overweging maakt inzake de toepassing van artikel 8 EVRM.

Diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging van artikel 8 EVRM op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

(a) Général principles

193. The Court has previously examined a number of cases raising issues of family or private life in the context of expulsion or exclusion of an alien, for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wanted for an offence (see *King v. the United Kingdom* (dec.), no. 9742/07, 26 January 2010, and *Aronica v. Germany* (dec.), no. 72032/01, 18 April 2002; see also *Launderv. the United Kingdom*, no. 27279/95, Commission decision of 8 December 1997, and *Raidi v. Austria*, no. 25342/94, Commission decision of 4 September 1995).

194. The Court has held in cases concerning expulsion of settled migrants that as Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between a settled migrant and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8 (see, as a recent authority, *Uner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, § 59, ECHR 2006-XII, and *Boultif v. Switzerland*, no. 54273/00, § 48, ECHR 2001-IX). Regardless of the existence or otherwise of a "family life", the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect.

195. Concerning justification of an interference with a person's private or family life, it is the Court's established case-law that such interference will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society" in order to achieve the aim or aims concerned (see, in a variety of contexts, *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, § 65, ECHR 2008; *Enea v. Italy* [GC], no. 74912/01, § 140, ECHR 2009; and *S.H. and Others v. Austria* [GC], no. 57813/00, § 89, 3 November 2011).

196. As to the context of extradition, in the *King* case (cited above) the applicant was accused of being a member of an international gang engaged in a conspiracy to import large quantities of ecstasy into Australia. He tried to bar his own extradition from the United Kingdom to Australia, referring to the fact that he had a wife, two young children and a mother in the United Kingdom, whose ill-health would not allow her to travel to Australia. The long distance between the two countries would mean the family would enjoy only limited contact if the applicant were extradited, convicted and sentenced to a term of imprisonment. The Court dismissed this argument as manifestly ill-founded, noting the very serious charges the applicant faced and the interest the United Kingdom had in honouring its obligations to Australia. Mindful of the importance of extradition arrangements between States in the fight against crime, the Court held, in this case, that it would only be in exceptional circumstances that an applicant's private or family life in a Contracting State would outweigh the legitimate aim pursued by his or her extradition.

Vierde onderdeel, Artikel 1 6.1 .c van de Verordening bepaalt dat een lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling verplicht is de asielzoeker terug te nemen 'wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat./.

De bestreden beslissing stelt dat Bulgarije instemde met het verzoek tot terugname 'wat betekent dat de door de betrokkene in Bulgarije ingediende asielaanvraag nog niet werd afgesloten' en dat de Bulgaarse autoriteiten na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten'.

Uit de door verzoeker neergelegde stuk met vertaling blijkt evenwel dat zijn asielaanvraag in Bulgarije de facto is beëindigd. Er zal dus geen nieuwe behandeling in Bulgarije meer plaatsvinden.

Uit vermeld stuk gedateerd op 1 7.5.2012 blijkt dat verzoeker op 1 1.4.201 1 asiel aanvroeg in Bulgarije, dat het werd afgewezen op 9.9.201 1, met betekening van de afwijzing op 14.9.201 1 ; dat verzoeker op 27.9.201 1 een verzoek tot beroep indiende tegen die afwijzing voor de Administratieve rechtbank te Sofia; dat bij vonnis van 3.5.2012 het verzoek werd afgewezen; dat verzoeker op 11.5.2012 voor het Staatsagentschap voor Vluchtelingen verscheen en schriftelijk afstand heeft genomen van zijn beroep (dat inmiddels al was afgewezen); de registratiekaart als vluchteling werd terugbezorgd. Het stuk stelt dat de procedure nog lopende is omdat het Staatsagentschap nog geen officiële bevestiging kreeg van de Administratieve Rechtbank te Sofia van het kracht van gewijsde van het vonnis. Maar dit laatste is een loutere formaliteit die aan de grond van de zaak, namelijk dat het statuut is afgewezen en de asielprocedure de facto is beëindigd in Bulgarije, geen afbreuk doet. De verklaring van het

Staatsagentschap voor Vluchtelingen dateert overigens van 17.5.2012 zodat redelijk kan aangenomen worden dat de officiële bevestiging door de Administratieve Rechtbank inmiddels bij het Staatsagentschap is aangekomen.

Bovendien heeft verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag in België nieuwe elementen opgeworpen, die nog niet aanwezig waren of alleszins niet werden ingeroepen bij zijn aanvraag in Bulgarije, met name de moord op zijn zus in 201 in Bagdad en de moord op zijn vader in 201 2 in Bagdad (zie stukken, bewijs overlijden).

De beslissing faalt bijgevolg waar gesteld wordt dat de asielaanvraag nog kan behandeld worden in Bulgarije.”

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie toe van de brief van zijn raadsman van 21 mei 2013, een kopie van een brief van M. E. A. van 10 juli 2013, een overlijdensattest van verzoekers zus en vader en een verklaring van het staatsagentschap van Bulgarije van 17 mei 2012.

3.2. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.3. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021)

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partijen immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekende partij zich steunt op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen kent, doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet juncto artikel 71/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Artikel 71/3 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1.- Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het verzoek richt aan de verantwoordelijke Staat in de zin van Europese regelgeving die België bindt, om de asielzoeker over te nemen of terug te nemen, brengt hij de vreemdeling daarvan op de hoogte en deelt hij hem de inhoud mee van de genomen beslissing.

§ 2.- (...)

§ 3.- Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10 bis of bijlage 10 ter . De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26 quater.”

3.6. Verzoeker betwist het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek niet waaruit bleek dat hij op 11 april 2011 asiel had aangevraagd in Bulgarije en dat de Bulgaarse overheid op 27 juni 2013 had ingestemd met het terugnameverzoek, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel op grond van de Dublin II-verordening verplicht was verzoeker terug te leiden naar de Bulgaarse instanties.

3.7. Waar verzoeker stelt dat bij het onderzoek geen rekening werd gehouden met het schrijven van zijn raadsman van 21 mei 2013, kan hij niet worden bijgetreden. In dit schrijven, dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (verzoekschrift, bijlage 2), wordt het volgende gesteld: *“(…) Ik meen dat hij de asielaanvraag, minstens de aanvraag tot het bekomen van de subsidiaire bescherming, in België kan doen ondanks het gegeven dat hij blijkbaar eerder een aanvraag deed in Bulgarije. Zijn moeder (…) woont in België op het adres (…) samen met drie kinderen één meisje en twee jongens. Haar dossier is bij u gekend onder vermeld OV nummer. Zij en haar kinderen hebben de status van subsidiaire bescherming sinds 2011. Ik meen dat op basis van de artikels 3.2, 7 en/of 15.1 van de Dublinconventie zijn asielaanvraag door België kan afgehandeld worden. (…).”* De Raad merkt op dat in de beslissing wel degelijk wordt verwezen naar de verklaringen van verzoeker tijdens zijn verhoor op 31 mei 2013 waarbij hij stelde in België asiel te hebben aangevraagd *“omdat zijn moeder, drie broers en een zus in België verblijven en hij bij hen wil zijn”*. Naar aanleiding van de aanwezigheid van familieleden in België wordt in de beslissing het volgende gesteld: *“Betrokkenes moeder, broers en zus (…) vroegen op 30.08.2011 asiel in België en verwierven op 19.12.2011 de subsidiaire beschermingsstatus. We benadrukken dat de betrokkene ten overstaan van zijn in België verblijvende familie niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003, wat impliceert dat de artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 in dit geval niet van toepassing zijn. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier is er verder geen enkele aanleiding om te stellen dat er tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende familie een relatie van afhankelijkheid bestaat die de nabijheid van de betrokkene bij zijn in België verblijvende familie noodzakelijk maakt.”* Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat de brief van de raadsman of zijn inhoud zou zijn genegeerd. Waar verzoeker stelt dat niet werd geantwoord op wat werd opgeworpen met betrekking tot de artikelen 3.2 en 15.1 van de Dublin II-verordening, merkt de Raad op dat de raadsman van verzoeker weliswaar deze bepalingen vermeldt, maar noch in zijn brief en evenmin in onderhavig verzoekschrift uitwerkt op welke wijze deze bepalingen ertoe zouden leiden dat zijn asielaanvraag door de Belgische instanties zou moeten worden behandeld.

3.8. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 15.1 van de Dublin II-verordening bepaalt het volgende:

“Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.”

Aangezien rechtsgeldig werd geconcludeerd dat er geen sprake was van gezinsleden op Belgisch grondgebied in de zin van artikel 2, i) van de Dublin II-verordening, diende de gemachtigde van de staatssecretaris geen toepassing te maken van de gezinsherenigingsbepaling uit artikel 7 van de Dublin II-verordening. Bovendien was uit de behandeling van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de verwijderingsmaatregel gebleken dat verzoeker geen beschermenswaardig gezinsleven had aangetoond met zijn moeder, broers en zus zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM omdat er geen sprake was van afhankelijkheid, waardoor er voor de gemachtigde van de staatssecretaris geen enkele reden bestond om toepassing te maken van de – overigens facultatieve – bepaling inzake familiehereniging op humanitaire of culturele gronden uit artikel 15.1 van de Dublin II-verordening. De verwijzing naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in een Russische uitleveringszaak, waarin overigens geen schending van artikel 8 van het EVRM werd weerhouden, is niet dienstig aangezien het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in dit arrest bewezen werd geacht, terwijl dit bij verzoeker niet het geval is.

3.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoeker ervan uitgaat dat er op hem slechts een minieme bewijslast zou rusten. Door het loutere feit dat een medisch probleem werd opgeworpen ontstaat er geenszins automatisch een onderzoeksplicht in hoofde van de overheid noch een verplichting om dit probleem aan een arts voor te leggen. Verzoeker weerlegt immers de vaststelling niet uit het verwerpingsarrest van zijn vordering tot schorsing bij uiterst

dringende noodzakelijkheid dat er nooit enig (medisch) attest werd neergelegd dat dit gezondheidsprobleem staat. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaan op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel van het 3 EVRM. Verzoeker toont niet in het minst aan dat zijn gezondheidsprobleem een beletsel vormde voor zijn transfer en maakt evenmin aannemelijk dat hij heden, door toedoen van zijn transfer naar Bulgarije, omwille van zijn gezondheidsproblemen het slachtoffer zou zijn van een behandeling die verboden wordt door artikel 3 van het EVRM. Hij brengt geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan. Derhalve toont hij niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling (cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.489; RvS 19 december 2003, nr. 126.663).

3.10. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de Bulgaarse autoriteiten zich op 27 juni 2013 akkoord verklaarden met de terugname van verzoeker op grond van artikel 16.1, c) van de Dublin II-verordening. Volgens de Bulgaarse autoriteiten was verzoekers asielaanvraag dus nog in behandeling, hetgeen haaks staat op wat verzoeker beweert op basis van het stuk van 17 mei 2012 dat hij aan zijn verzoekschrift toevoegt (verzoekschrift, bijlage 5). In het vijfde onderdeel van zijn middel gaat verzoeker trouwens uit van een aantal hypothesen die ertoe leiden dat zijn asielprocedure in Bulgarije zou zijn afgesloten, terwijl uit zijn betoog zelf blijkt dat deze procedure nog loopt omdat moet worden gewacht op de *“officiële bevestiging door de Administratieve Rechtbank”* van Sofia. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat zijn asielaanvraag in Bulgarije niet verder zal worden onderzocht. Het feit dat verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag in België nieuwe elementen zou hebben aangebracht, heeft geen invloed op de correctheid van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

3.11. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er dwingende motieven zouden bestaan voor de Belgische overheid om toepassing te maken van de zgn. soevereiniteitsclausule uit artikel 3.2 van de Dublin II-verordening, zoals trouwens in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt bevestigd. Uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een correcte toepassing heeft gemaakt van de toepasselijke wetbepalingen en op goede gronden tot een beslissing van weigering van verblijf kwam.

3.12. Uit het middel blijkt niet dat er sprake zou zijn van een schending van de artikelen 3 of 8 van het EVRM. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de bestreden beslissing een miskenning zou inhouden van de bepalingen uit de artikelen 3.2, 7.1, 15.1 of 16.1 van de Dublin II-verordening. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en het besluit staat niet in een kennelijke wanverhouding tot de motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er in zijn hoofdte rechtmatige verwachtingen zouden zijn geschapen. Er werd geen schending aangetoond van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel of van het vertrouwensbeginsel. en van het vertrouwensbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN